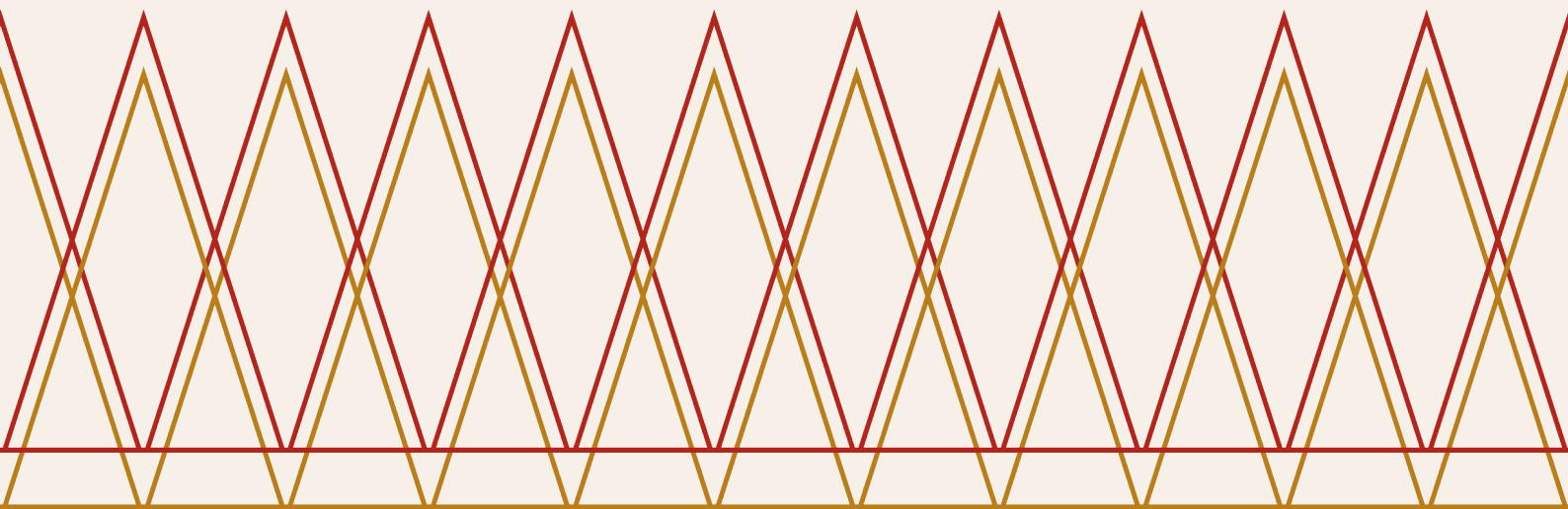
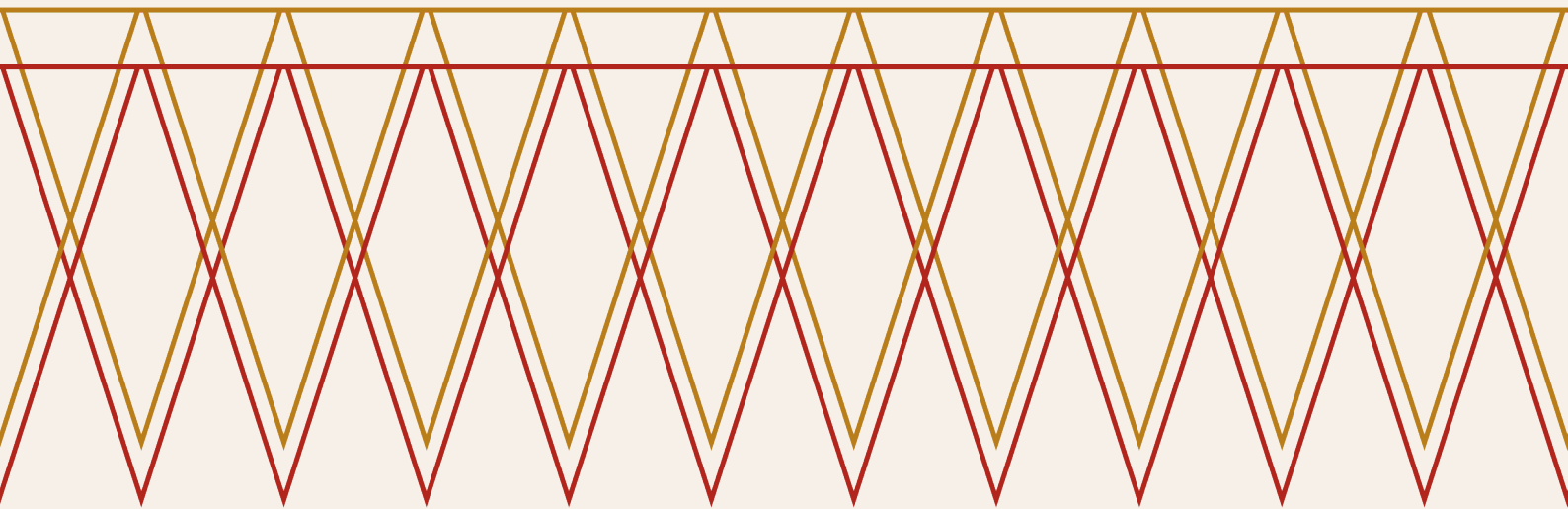

Gåvan

Mats Sjögren

På julmorgonen var golvet under granen fullt med paket i julens alla färger. Vart och ett var omsorgsfullt inslaget med en personlig liten julhälsning.

Det var Nicks favoritstund på julen. Att sitta där tidigt, innan någon annan hade vaknat och läsa alla lappar. Att få se vem som skulle få vad av vem.

Nick läste lapparna en och en medan han tänkte på alla som gav paket till varandra. Efteråt skulle de få ett glatt tack, eller kanske till och med en kram.

Han trodde att han hade läst alla lappar när han såg ett ynkligt och knöligt paket längst in under granen. Kanske var det Nicks lillasyster som hade gjort paketet själv. Nick visste hur värdefullt det var, så han var väldigt försiktig när han föste undan grenar och drog paketet till sig.

Han blundade och kramade det varsamt mellan sina fingrar. Det var något mjukt. En halsduk kanske, en stickad tavla, eller en liten barntröja.

När han hade känt sig fram till etiketten höll han upp paketet framför sitt ansikte och öppnade ögonen. ”God Jul Nick”, stod det.

Nick tittade på texten, först förbryllad och sedan orolig. Vart var resten? Vart var ”önskar mamma”, eller ”önskar farbror”?

Han vred på paketet och tittade på alla sidor efter en till lapp. Någon måste det ju vara ifrån. Så kom han på det, och han skrattade åt hur rädd han hade blivit.

Det var en överraskning såklart. Namnet skulle finnas inuti paketet, som en extra glad överraskning tillsammans med gåvan. Nick klämde en extra gång. Det var nog en extra mjuk halsduk, trodde han.

Han stoppade tillbaka det knöliga lilla paketet längst in under granen och smög försiktigt ut från vardagsrummet.

Snart skulle alla vakna och julaftonsmorgonen skulle börja på riktigt med julgröt och julmust och julsånger. I kväll skulle de öppna paketen och då skulle han få veta vem det var som ville skämma bort honom med en extra mjuk halsduk. Han skulle stråla och säga tack, och kanske till och med ge en kram.

Aldrig förr hade Nick varit så uppspelt över att få öppna paketen. Tio timmar hade han väntat på tillfället då hela släkten skulle strosa ut i vardagsrummet och slå sig ner på soffor, stolar och på den stora mjuka mattan på golvet. Där skulle de sitta förväntansfulla medan de äldsta barnen delade ut paketen ett och ett.

Det var runda och fyrkantiga paket, mjuka och hårda. Varje etikett lästes noggrant och alla människor i rummet strålade.

Så fortsatte de ett paket i taget. Nick fick själv fyra stycken, men han var inte lika nyfiken på dem som vanligt. Han var alldeles för spänd på vad som skulle finnas i det lilla skrynkliga paketet längst in under granen.

Vardagsrumsgolvet fylldes av paketpapper och Nick tyckte det kändes som ett hav av gåvor, tack och kramar. Han kunde inte bärga sig. Snart skulle turen komma till hans överraskning.

Tillslut sträckte sig Nicks storasyster allra längst in under granens grenar och hasade ut paketet som Nick hade väntat på.

”God Jul Nick”, läste hon.

”Vem är det ifrån?” undrade de andra, men Nicks syster skakade bara på huvudet.

”Det står inte.”

”Vad lustigt.”

Sedan fortsatte alla prata om hur glada de var för sina julklappar och tackade varandra medan Nick tog emot sitt paket och sakta började öppna det.

Det var ingen halsduk i paketet. Det var en röd luva med vit pälskant och en vit boll i toppen. Nick tyckte den såg rolig ut, men det var egentligen inte den som han var nyfiken på. Han fortsatte leta inuti presentpapperet efter en till lapp, eller ett kort kanske. Någonstans måste det ju stå vem paketet var ifrån, men det fanns varken kort eller lapp. Det fanns inte ens något skrivet på baksidan av julklappspapperet.

I mössan då? Han började leta på det röda tyget och den vita pälsen. Han vände ut och in på mössan och såg fodrets underliga, snirkliga mönster av blanka trådar i guld och mässig, men ingenstans såg han ”önskar” följt av ett namn.

Fast han visste att det var otacksamt mot alla som hade gett honom paket så sprang han gråtande ut från vardagsrummet, upp för trappen och in till sitt rum. Allt var så orättvist. Hur kunde han tacka den som hade gett honom julklappen om han inte ens visste vem det var?

Fast man knackade på hans dörr och sjöng för honom kom inte Nick ner igen.

Nick satt sliten och trött på sängkanten. Han bar sin röda nattsärk och gröna tofflor. Så bleka ben, tänkte han. Så gamla.

Över hundra jular hade han vaknat till ljudet av metallklang och alfernas skriande röster utanför den gistna kammardörren.

Han hade drömt om sin skuld igen. Han hade varit så ung då. Varje natt inför julen förde hans drömmar honom tillbaka till mor och fars varma hus och tvingade honom att uppleva förödmjukelsen igen. Alla paketen som hade delats ut hade varit från någon som kunde tackas. Alla paket utom ett.

Tunna klor skrapade på dörren och Nick sträckte sig efter den röda luvan som hängde på sin rostiga spik bredvid sängen. Han tittade på den. Över hundra julaftonsmorgnar hade han dragit ner den över huvudet. Den hade alltid suttit perfekt, hur gammal eller ung han än hade varit, hur mycket eller lite hår han än hade haft.

Utan luvan såg man den dragiga sovkammaren som den var, med sina svartsotiga tapeter, murkna trämöbler och dammiga hörn. Rummet var enormt för en alf, men litet för en människa.

Utan luvan skulle han inte heller se alferna, och värre än det var att alferna inte skulle lyda hans befallningar. Han mindes den gången han hade tappat

bort den och inte hittat den på flera dagar. Det var nära att han inte hade överlevt den vintern.

Visst var det ironiskt att samma luva som gav honom möjligheten att utföra sin hämnd också var den julklapp som först hade väckt hatet i hans bröst.

Efter alla dessa år visste han fortfarande inte vem det var som hade gett honom julklappen utan avsändare, utan möjlighet att någonsin betala tillbaka. Någon okänd hade satt honom i evig skuld och år efter år försökte Nick ställa det till rätta.

Det skrapade igen på dörren, mer otåligt den här gången.

Nick tittade på det mörka, kalla rummet en sista gång. Sedan satte han luvan på huvudet.

Vinden brusade om öronen på Nick medan han flög fram högt ovanför marken. Som så många gånger förut undrade han hur det skulle se ut om han tog av sig luvan här uppe. Med luvan var han en rultig figur med stort vitt skägg och en färgglad släde som drogs av friska, lekfulla renar, men hur var det utan luvan? Fanns det ens någon släde, undrade han.

Kanske var han en svartotig rök som spred sig över världen? Han hade hört om alfrök. Det var så alferna satte skräck i de andra monstren som fanns i deras osynliga värld.

När det behövdes smälte hundra alfer samman till ett svart dis med hundra käftar och tusen klor. Som alfrök kunde de sväva över himlen, slingra sig genom springor och in och ut ur hem utan att märkas, så länge solen var nere.

Kanske var det ingen släde här uppe utan bara hans egna gamla skrangliga skepnad med alfröken som dammiga vingar med tänder och klor. Var det så han såg ut när han placerade ut de anonyma klapparna hos varje familj som firade Jesu födelse med gåvor. Ett paket till varje vuxen och barn som fanns uppskrivet i verkstadens svarta register.

Kunde han inte själv säga tack, så kunde han i alla fall ge den som hade gett honom luvan samma gåva

tillbaka. Ett liv i evig, obetalbar skuld.

Han hade bara varit ett litet barn när han hade tagit på sig den röda luvan första gången och idén hade kommit till honom. Alferna hade knackat på hans ruta och bett honom följa med. De hade varit små och kvicka med gröna kläder och luvor och rosiga kinder. Det var det enda sätt han kunde se dem på, men det var luvans version av dem hade de förklarat flera år senare.

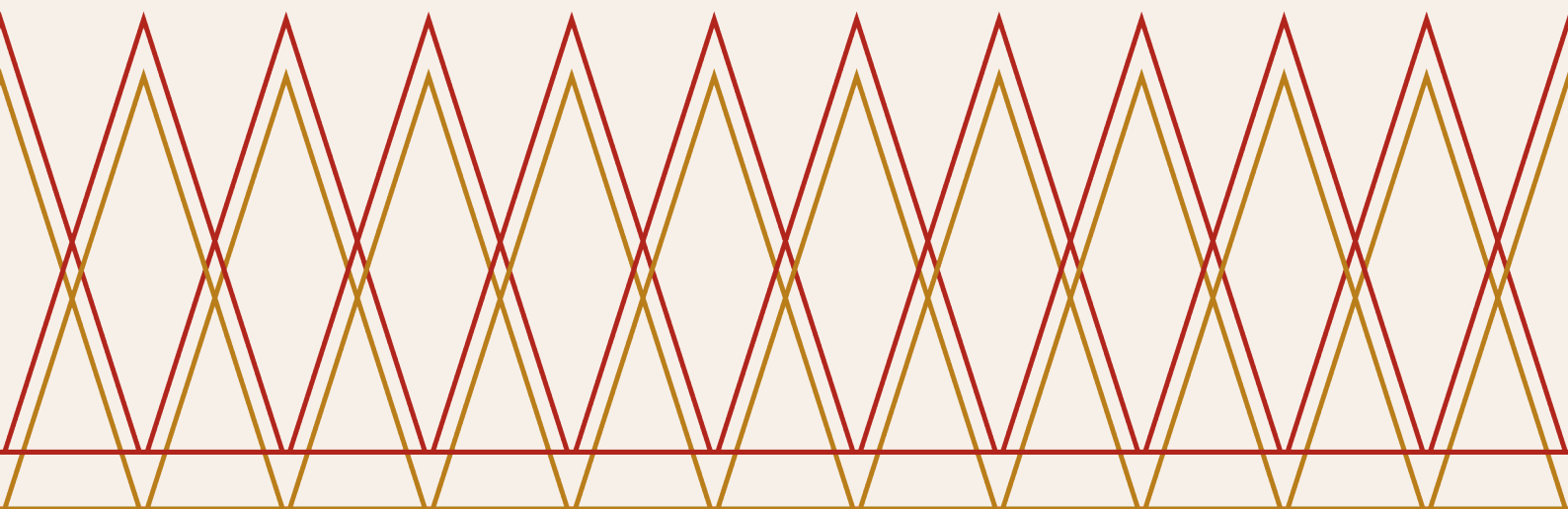
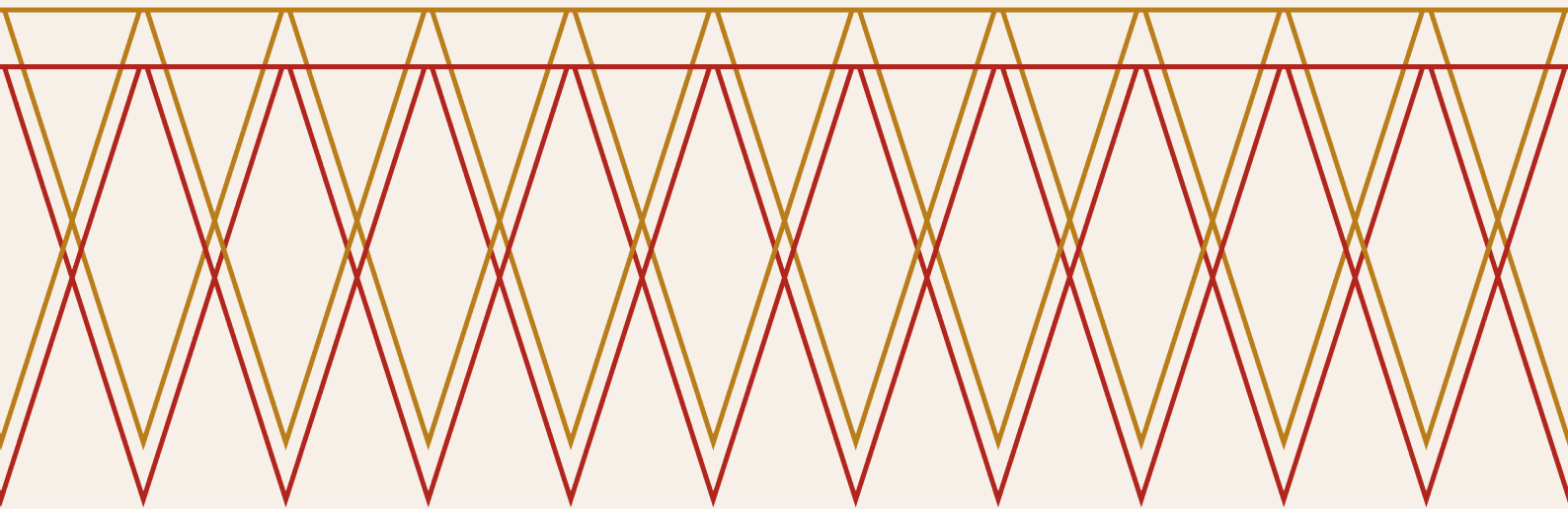
De hade lärt honom vad de kunde göra och när de hade erbjudit sig att skapa gåvor i sin verkstad hade han tackat ja. Över hundra jular hade gått sedan den kvällen

Så gick Nicks tankar högt ovanför städerna, medan han skrockade och manade på renarna med sin piska. Visst måste den som hade gett honom hans förbannade gåva redan ha fått en egen nu?

Några gånger genom åren hade han tänkt att han kanske borde sluta dela ut julklapparna, men sådana tankar hade han lämnat bakom sig nu. För efter all denna tid, vad annat kunde han göra? Detta var vad han hade gjort nästan hela sitt liv.

Alferna hade hjälpt honom med allt, till och med att hämnas på den som först satt honom i skuld. De hade gett honom en gåva och han ville inte att de skulle tro att han var otacksam.

Slut

mosart.se/shorts